

2c, 1943

С В Е Д Е Н И Я

получени от АНГЕЛ ТОДОРОВ-писател, на 20.IX.1973 г.

За пръв път се видях с Д.Димов в кафене "Кристал" /сега на това място се намира високото здание срещу Централната поща/. Тук отделните литературни кръгове си имаха свои маси. На една от тези маси сядаше Д.Димов. Останал съм с впечатление, че това беше масата на "Литературен глас" и че Д.Б.Митов ме е запознал с него. По това време Д.Димов беше участъков лекар и пишеше първия си роман "Поручик Бенц". През оня период той беше много близък с Челкаш. Възможно е и той да ме е запознал с Димов. В това кафене Димов не идваше много често. Веднъж го попитах, защо не идва редовно. Тогава ми каза, че пише роман.

На това място се събираха буржоазни писатели. Ние, писателите-комунисти, имахме друго заведение - "Средец", на ул. "Иван Вазов" срещу Народния театър, до открития ресторант, който стои и днес. Д.Димов не идваше там.

След Девети септември 1944 г. аз станах първият главен редактор на в. "Литературен фронт". Два-три месеца след това отидох на фронта. Когато се върнах, образувахме една приятелска литературна група, в която влизаха М.Найшович, П.Вежинов, Челкаш, Ив. Мартинов, Димов и аз. Д.Димов посещаваше рядко нашите събирания.

Препоръчители на Д.Димов за влизането му в партията станахме аз и Ив.Мартинов. Д.Димов искаше да стане доцент, но обстоятелството, че не беше партиен член, се явяваше като пречка. Две-три години не го приемаха в партията. Изтъкваше се това, че е бил на специализация в Испания. По това време Радевски беше главен секретар на Съюза на писателите (тогава нямаше председател, а главният секретар беше ръководител на СБП/), аз бях секретар на писателската партийна организация. Ние често ходехме при тогавашния първи секретар на ЦК на БКП по различни въпроси и Радевски поставяше въпроса да се уреди идването на Димов в София, искане, което аз, като партиен секретар, подкрепях. И там отново възникваше въпросът за Испания. Най-напред ни отказваха, после казаха, че ~~не~~ са съгласни, щом ние гарантираме. Така че Димов трудно стана партиен член. Много хора бяха против неговото приемане. Не си спомням обаче събрание, на което да съм гласувал за него. Може би ~~да~~ ^{така} да е станало след нашата постъпка, в Пловдив. Струва ми се, че Димов имаше пречки и по отношение на жителството. И всички тези въпроси се уредиха с намесата на ЦК на БКП. Всичко това беше много преди